

Вуков забавник

Број 2

електронски часопис за културу и забаву

У овом броју

Матурантски сусрет

Магија страве

Актуелно у биоскопима

Интервју

Тест

Стрип

Двадесет година после

Серијал Петак XIII

Сумрак

Љубав према висинама

Који је твој пас

Љубина љубомора

Maturantski susret

Posle dvadeset godina

Pripremila Jelena Janjić VII3

Dvadeset godina. Period dovoljan da iznikne jedan grad, da vreme napravi transformaciju neprepoznavanja stvari i ljudi.

Pripremam se za proslavu dvadesetogodišnjice mature. Nestrpljiva sam da vidim svoju generaciju. Poslednjih meseci, upravo zbog ovog susreta, bila sam na dijetalnom režimu ishrane. I sada sam vitka, ali ne manekenski kao u školi. Sa poslednjim školskim danima oprostila sam se od sportske garderobe. Lepršave svilene haljine više priliče mom sadašnjem životu. Putujem po svetu, plešem za druge, sebe častim ludim provodom.

Sigurna u sebe ulazim u restoran. Matarsko veče je već počelo. Svi me prepoznaju. To je dobar znak da sam bore šminkom uspešno sakrila i da se nisam puno promenila.

Pozdravljam se sa svojom nekada najboljom drugaricom. Izgubile smo kontakt posle mature. Ono sto vidim tera me na smeh. Moja drugarica koja je nekada bila toliko stidljiva, konzervativna u oblačenju, postala je atraktivna, moderna devojka koja se bavi naučno-istraživačkim radom.

Na podijumu za igru dominira sportski obučen mladić širokih ramena i krivih nogu. U njemu prepoznajem druga koji je od rođenja znao da će se baviti fudbalom. Sada je ta penzionesana zvezda, uspešan trener.

Za udaljenim stolom sede momci koji vode neki važan razgovor i koje okolina ne zanima. Prizor skoro identičan onom nekada u školi. Tada su oni sedeli u poslednjoj klupi i dešavanja na času ih nisu interesovala. Deluju mlado i uspešno. Njihov put do sreće je izgleda put kojim se ređe ide.

Pogled mi pada na srećnu debeljuškastu ženu. U njoj jedva prepoznajem nekada najveću štreberku, kojoj su oči često, zbog ocene manje od pet, bile vlažne. Pravila je tada svoju mapu sreće i ucrtavala u njoj najpoznatije svetske univerzitete. Postala je srećna domaćica okružena ljubavlju i čoporom dece.

Ostale drugove i drugarice lako prepoznajem. Neke od njih povremeno na ulici sretnem.

Sa mature odlazim puna utisaka. Jedno veće obnovilo je toliko uspomena, podsećanja na nestašluke iz školskih dana. Na trenutak sam ponovo bila dete i bila sam srećna kao nekada.

Gledam u nebo. Zvezda padalica upravo se kotrlja niz nebeski svod. Istog trenutka zamišljam želju da sve bude isto, na istom mestu, za dvadeset godina.

Magija strave

FRIDAY THE 13th

By Enary Krueger Voorhees

Ammm.... Mislim, odakle početi?? Popularan film PETAK TRINAESTI počeo je sa briljantnim idejama 1980. godine. Još popularniji ubica Jason Voorhees, kako vidimo u filmu, rodio se deformisan i poremećen. Kad se kaže HOKEJAŠKA MASKA svi odmah pomisle na Jasona (Džejsona). Ali u prvom delu, Džejson je potpuno bez maske tokom filma, tako da svi mogu da mu vide deformisano lice.... Baš lepo!!! U drugom delu nabaci neki džak na glavu sa jednom rupom za oko.... Inteligencija jedna..... Već u trećem delu, seti se čovek da bi mu nešto stvarno EXTRA stajalo umesto džaka, pa odluči da stavi hokejašku masku.... E to je već pametno!



Jason PART FIRST

Samo jedna stvar mi nije jasna oko slike... Žena se sunča u čamcu, ima krv na košulji a iza nje je Jason i bulji u nju.... WTF? E pa lepo... ne krivite mene ako imate traume!!! U filmu, Jason ubija tinejdžere u Camp Cristal Lake. ZBOG OSVETE. Jer su ga ismejivali dok je bio mlađi zbog deformacije. JADAN.



JASON SA DŽAKOM NA GLAVI. Hahahahahaha!! Ajmo sad na konkretno, SHALL WE?



Džejson sa svojom ultrasexy maskom XD

Sada ću da vam dam listu Džejsonovih filmova- nadam se da će pomoći:.....

Friday the 13th (1980)

Friday the 13th part 2 (1981)

Friday the 13th part 3 (1982)

Friday the 13th part 4- The final chapter (1984)

Friday the 13th part 5- A new beginning (1985) (pa prethodni se zvao THE FINAL CHAPTER?)

Friday the 13th part 6- Jason lives (1986)

Friday the 13th part 7- The new blood (1988) (OVAJ JE NAJBOLJI OD SVIH)

Friday the 13th part 8- Jason takes Manhattan (1989) (glupost.)

Jason goes to hell- The final friday (1993) (ma da, da. Sigurno. U 10. delu on je u kosmosu)

JASON X (2002) (deseti deo)

Friday the 13th REMAKE (2009)

NE GLEDAJTE DALJE AKO IMATE SRČANIH PROBLEMA... OZBILJNO!!



JASON BEZ MASKE U 2. DELU



JASON BEZ MASKE U 4. DELU

JASON BEZ MASKE U 6. DELU
JASON BEZ MASKE U 6. DELU



U redu sad polako.... Ne prelazite na sledeću stranu ako želite da sačuvate srce.... Jer je ovo preterano grozno....

PRODUŽITE DALJE ALI PAŽLJIVO



A SAD??? Ma dobro... nema veze.... Film je super ali STVARNO nije za NEKE ljude....



BY-

ENARY

KRUEGER

VOORHEES

Актуелно у биоскопима

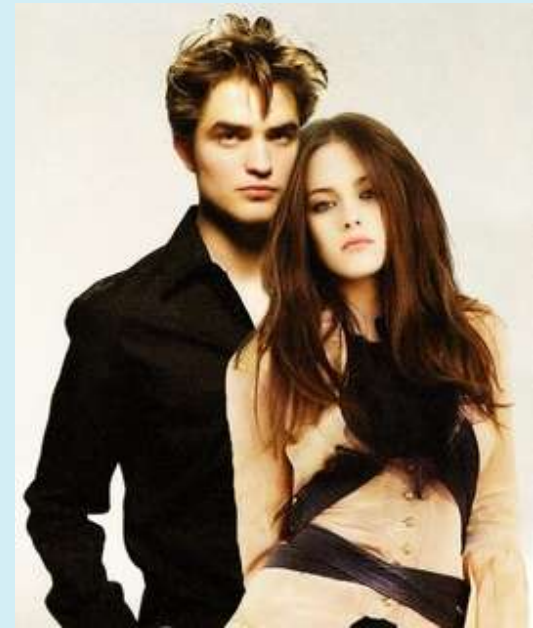
Сумрак (Twilight)

Радмила Бурђевић VIIз

Откад јој се мајка преудала, Бела Свон одлучује да пређе у мали, кишни градић, код свог оца. Упознаје нове пријатеље, али највише пажње јој привлачи симпатични, али повучени Едвард, према коме осећа велику блискост. Када, после сплета необичних догађаја, Бела сазна да је млади Едвард вампир, да не стари већ деведесет година, и да поседује огромну снагу, између њих двоје се јавља романса. Међутим, Едвард ће морати да скупи сву снагу како би се одупрео жељи да Белу претвори у своју жртву, као и да је одбрани од непријатељских, номадских вампира, којима управо Бела постаје плен.

Филм је и даље актуелан, иако је америчка премијера одражана 18. новембра 2008. године. Женска популација тинејџера се не одваја од једног од главних јунака, Роберта Патинсона. Иначе, филм је снимљен по књигама Стефани Мејер, од којих су изашле четири, а пета је у припреми.

Роберт Патинсон и Кристен Стјуарт



Интервју

Љубав према висинама

Профил рођеног алпинисте

разговор водио Вања Станковић VI4

фото [Extreme Summit Team](#)

Пре десетак година, нико није могао ни да претпостави да ће МИЛОШ ИВАЧКОВИЋ (31), постати један од најпознатијих српских алпиниста. Како сам каже, спортом је почео да се бави прилично касно, тек у седмом разреду, када је као ученик ОШ "Отон Жупанчич", данас "Десанка Максимовић", почео да се бави кошарком. Тада је мало ко могао да претпостави да ће од буцмастог и смотаног ученика, који није знао ни „обичан“ двокорак, због чега је био предмет честих задиркивања, израсти у правог атлету, спремног и способног за највеће напоре. Једино што га је још тада издвајало од друге деце била је необјашњива љубав ка пењању.

М.И: Као мали стално сам имао потребу да се пењем. Практично цело детињство сам провео у пентрању по дрвећу, заједно са мојим друговима из краја, док су ми успомене са породичних летовања везане углавном за "освајање" разних стена на морској обали.

В.З: Шта је било пресудно да почнеш професионално да се бавиш алпинизмом?

М.И: Као и у животу, тако и у алпинизму, увек ме је водио авантуризам, са једне стране, и истраживање са друге. Али то истраживање је било двострано, истраживање себе и својих граница и способности, али и околине. Такви мотиви су ме и привукли планинарењу. Међутим, више од свега, привукла ме је природа и опчињеност њеним лепотама, чарима, али и опасностима. То је било пресудно да пре десетак година практично професионално почнем да се бавим овим спортом.

В.З: У својој богатој алпинистичкој каријери учествовао си у многобројним експедицијама. Постоје ли успеси који ти посебно значе и на које си поносан?

М.И: У досадашњој каријери, имао сам много експедиција, малих и великих, током којих сам се попео на многе врхове и успео уз многе стене и литице. Ипак, најзначајнија су ми три момента. На првом месту је мој успон на Монт Еверест, који је значајан, јер се ради о највишем врху на Земљи.

Други моменат је успон на стену Копље на Проклетијама. Овај успон је за мене значајан, јер се ради о првом поновном "освајању" ове стене после 30 година. Наиме, први пут су се алпинисти на ову стену попели 1972. године. Од тада, па све до 2005. године, док тај успех нисам поновио са још једним планинарком, Копље је било неосвојиво. Ради се о стени високој 750 метара, док је сама литица висине 500 метара. Веома је тешка, опасна и захтевна, тако да су многи планинари из бивше Југославије и околних земаља безуспешно покушавали да се попну на њу.

Трећи моменат има посебан значај за мене, иако се многим чини не толико битним. Ради се о стени висине 25-30 метара у близини Ваљева, на којој сам лично осмислио и поставио правац пењања и тиме задао тренажни задатак свима осталима.

В.З: Које су ти експедиције до сада биле најтеже?

М.И: Одговор на то питање није једноставан јер свака планина или стена има своју специфичну захтевност. Тежина планине или стене, као и успона може да буде физичка и ментална. За успех било ког успона потребна је потпуна сагласност физичке и менталне снаге, при чему је управо ментална снага веома често од пресудног значаја. Током припремног периода, сви они који се баве алпинизмом дођу до одређене физичке спремности која им је неопходна за успех, али једно од најважнијих питања је психичка припремљеност и ментална снага, јер се током успона наилази на многобројне тешке ситуације са којима свако понаособ мора да се избори.



Копље, Проклетије



на крову света

Еверест



В.З: Када си рекао да је ментална снага од пресудног значаја, да ли је тачно да се на Монт Евересту могу видети тела погинулих алпиниста?

М.И: Да, то је тачно. Тела погинулих алпиниста остају на планини, јер не постоји начин да се она спусте. Пошто је на великим висинама кретање успорено, поред залеђених тела се пролази дуго, што је на мене оставило тежак утисак.

В.З: Успон на Монт Еверест си издвојио као један од највећих личних и професионалних успеха. Шта је то што овај врх издваја у односу на све друге?

М.И: Значај Хималаја и Монт Евереста је у томе што имају нешто што друге планине немају. Хималаји нису ни најлепша, ни за успон, најтежа планина, али су у сваком случају највиша. За мене је идеја да се попнем на врх света била нешто неописиво, тако да је и посматрање Непала и Тибета са Монт Евереста, за мене у том тренутку било веома значајно. Међутим, праву вредност тог мог успеха схватио сам касније, када сам се нашао далеко испод највишег светског врха, јер сам тек тада био у стању да ослободим и прихватим емоције поводом тог успеха.

В.З: Приметио сам да када говориш о успесима, стално истичеш да си се на неки врх попео, а никада да си га освојио. Да ли за то постоји неки посебан разлог?

М.И: Погрешно је истицање да је неко "освојио" планину, стену или врх. То није тачно. Планина вам само дозвољава да се на њу попнете, она одређује услове, а наше је само да се тим условима прилагодимо и да се са њима, на што бољи начин ускладимо.

Пример за то је и неуспех експедиције у којој сам учествовао у покушају да се попнемо, на до сада једини неосвојени врх на Хималајима, Кабру. Овај врх је висок "само" 7300 метара, али је зато веома тежак. Тачније за успон је тежи и опаснији од Монт Евереста. У почетку сам сматрао да нисмо имали среће да се попнемо на Кабру, док сада знам да ми тада нисмо били ни довољно спремни, ни дорасли тој планини. Иако је готово сигурно да смо могли да изађемо на врх, за мене је управо неуспех био значајан у искуственом смислу.

В.З: Да ли то значи да је Кабра за тебе и даље изазов, и да ли ћеш поново покушати „да је попнеш“?

М.И: Кабра је за мене и даље изазов и желим да створим услове да поново покушам да се на њу попнем. У неком смислу би ми успон на Кабру значио више од успона на Монт Еверест, јер је Монт Еверест већ постао туристичка атракција на коју се сваке године пењу бројне експедиције. С друге стране, Кабра је осим тога што је то био мој први оглазак на Хималаје, још увек неосвојен врх, а успех у нечему новом се увек више вреднује од понављања нечега што су многи пре вас већ урадили.

В.З:С обзиром на честе несреће у којима гину алпинисти, да ли се плашиш приликом експедиција?

М.И: У планинарењу страх је природна појава и пратилац. Што се мене тиче, планинарим због осећања које је веома тешко описати. У свему томе страх је увек присутан и нормалан, тако да ми практично помаже да преживим на планини. Међутим, алпиниста мора да зна да контролише и каналише страх, што може само ако је довољно ментално јак и спреман за све напоре који га очекују.



Милош у акцији



силазак



новинар наше редакције у пријатељском
ћаскању са познатим алпинистом

В.З: Посебно је занимљиво посматрати алпинисте како се пењу по залеђеним стенама, залеђеним литицама и водопадима. Да ли си ти имао таква искуства и да ли постоји разлика у техници?

М.И: Током каријере пењао сам се и по стенама и по залеђеним водопадима и леденим литицама. Технике и опрема које се примењују су различите. Стене су много природнији амбијент за кретање алпиниста, док лед представља неприродну средину. Међутим, уколико планинар располаже потребним знањима и искуством, а при томе поштује правила, онда је пењање по леду лакше него пењање по стенама.

В.З: Када гледамо снимке алпиниста видимо да на леђима носе огромне ранчеве и велику количину опреме. Колико је та опрема тешка и шта је све неопходно да се понесе?

М.И: Што се тиче опреме која се носи на пример на Хималаје, њена тежина се креће од 10 до 30 килограма. Поред вреће за спавање, шатора, подлошке, ту су још прибор за јело, горционик, храна, разна друга опрема за пењање и слично. Веровали или не, обавезни део опреме су и крема за сунчање, са заштитним фактором 50 и више, и специјалне наочаре за сунце. Ја увек носим и резервне, јер знам за случајеве када су алпинисти на Хималајима губили своје наочаре, због чега су добијали снежно слепило.

В.З: Како успевате да понесете сву ту опрему?

М.И: Морам да истакнем да значајну улогу, можда и пресудну имају локлани носачи, Шерпаси. Велика неправда што се веома мало говори о улози коју они имају у сваком освајању Монт Евереста, јер се заједно са професионалним планинарима сваки пут пењу на "врх света", али се о томе никада не говори. Рекорд једног Шерпаса је 19 успона на Монт Еверест, док је не мали број оних који имају 4, 5, па чак и десетак успона на „врх света“.

В.З: Рекао си да алпиниста мора да буде одлично физички припремљен за сваку експедицију, опиши нам како изгледа твој уобичајени тренинг.

М.И: Да би се неко професионално бавио алпинизмом, он не може да се припрема само неки одређени период. Ја сам се за успон на "врх света" припремао од дана када сам почео да се бавим алпинизмом. Међутим, последњих годину дана пред експедицију, имао сам посебне припреме. Поред редовних тренинга, који се односе на планинарску технику, свакодневно сам трчао 10-12 километара, потом сам имао веома напорне тренинге на сувом веслу и слично. Битне су све аеробне вежбе и спортови, јер се на захтевне успоне мора отићи са јаким плућима и јаким срцем.

В.З: Доста времена проводиш на припремама и на експедицијама. Који су ти планови за ову годину?

М.И: Планирам да се у октобру месецу ове године попнем на 6400 метара висок хималајски врх Мера Пик, као и да се посветим припремама, али и другим хобијима. Поред алпинизма, бавим се још и пагобранством, имам 31 скок, као и роњењем, где ми је лични рекорд у роњењу са боцом 55 метара дубине, док сам на дах заронио до дубине од 30 метара.

В.З: Све ове активности захтевају не само изузетну спремност већ и значајна новчана средства. Како долазиш до неопходног новца за учешће у експедицијама?

М.И: Проблем са новцем је увек присутан. Поред спонзора, који дају значајан допринос, радим разне хонорарне послове, које могу да обаве само обучени алпинисти. То су прање стаклених површина на високим зградама, „качење“ великих реклама, које виђате на београдским солитерима и слично. Морам да нагласим и да сам, као и други обучени алпинисти, члан и Горске службе спасавања, где смо ангажовани у случајевима несрећа на великим висинама, без обзира да ли су то зграде или планине, као и у случају нестанка људи на планинама.

Тест

Желиш пса?

Сазнај која је раса управо за тебе

припремиле Јована Терзић и Оливера Воркапић VI4

1. Када би имао(ла) пса, колико често би га изводио(ла)?

- ▶ а) 2–3 пута дневно
- ▶ б) 1 дневно
- ▶ в) 5 пута дневно

2. Колико често би купао(ла) пса?


- ▶ а) 1 недељно
- ▶ б) 1 месечно
- ▶ в) 2 пута месечно

3. Коликог пса желиш?

- ▶ а) великог
- ▶ б) малог
- ▶ в) свеједно ми је

4. Имаш ли двориште?

- ▶ а) имам
- ▶ б) немам
- ▶ в) имам терасу погодну за држање пса

|  | а | б | в |
|--|----|---|----|
| 1. | 5 | 2 | 10 |
| 2. | 10 | 2 | 5 |
| 3. | 10 | 5 | 2 |
| 4. | 10 | 2 | 5 |

8 –15 бодова

Теби треба нешто што није захтевно, као на пример **Colton De Tulcar**. То је мали пас, не захтева пуно простора, а не мора често да се купа. Наравно, ако не можеш мда га приуштиш себи, увек се можеш одредити за **bichona**.

16 –27 бодова

С обзиром да немаш довољно простора за већег пса, саветујемо ти да купиш **Maltezera**. Али запамти: *Ако немаш времена за пса, не купуј га.*

27 – 40 бодова

Предлажемо ти **Ирског сетера** или **Златног ретривера**. Велики пси, дугачка риђа длака, велики апетити за забавом. Треба им огроман простор. Једно је сигурно, ако желиш пријатеља за забаву, то је избор за тебе.

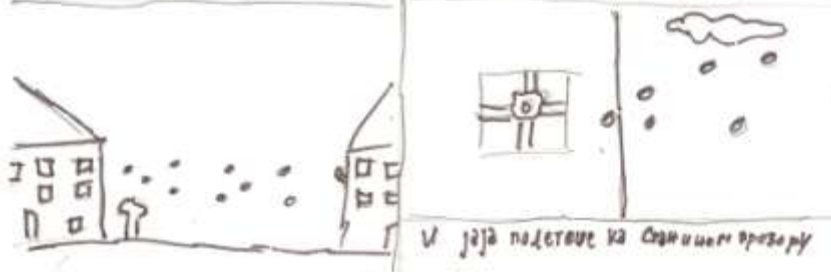


СТРИП

Љубина љубомора

Лука Негројевић и Урош Рудонић V3

Љубина љубомора



КРАЈ

Редакција
Уредник
Иван Савић

Сарадници у овом броју

Јелена Јањић
Мила Цветковић
Радмила Ђурђевић
Јована Терзић
Оливера Воркапић
Вања Станковић
Лука Негројевић
Урош Рудонић

ENARY KRUEGER VOORHEES

Позивамо све ученике да и током распуста своје примедбе и предлоге шаљу на адресу:

vukovzabavnik@gmail.com

Редакција свим ученицима жели крај школске године и пријатан летњи распуст!